

den er af ting, vi gør hele tiden, og hvad det er af ting, vi vil gøre frem til 2013.

Det drejer sig om yderligere liberalisering, afskaffelse af kvoter, garanterede priser og intervention skal væk. Den støtte, der skal ydes, skal være målrettet og fremadrettet – det siger vi hver gang – og det er jo klart, at det sker efter en forhandling. Vi mener, der skal være en øget obligatorisk modulation, men ikke en øget samlet støtte. Vi har jo sagt hele tiden, at vi synes, at vi skal have den øget. Det, vi bare hele tiden skal huske på, er, at det jo ikke bliver her, det bliver afgjort. Det bliver som altid afgjort der, hvor vi diskuterer, i EU, om vi kan blive enige om at få en større moduleret støtte væk. Det tror jeg på vi kan, men det kræver da en indsats, og vi yder den hver gang.

Jeg har sådan set ikke noget imod, at vi skitserer det og skriver det op i en punktplan; den sender jeg gerne over til udvalget.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg synes, det er interessant, at det ikke er her, men der, det afgøres. »Der« er jo også »her«. Vi er jo medlemmer af EU, og hvis man skal have en vision for, hvordan man får afviklet støtten, skal man også have en vision, som har nogle konstruktive forslag til, hvordan man håndterer de problemer, som der jo også er ved afviklingen af støtten. Jeg mener, det er helt givet, at vi skal ud af den støtte. Ministeren tror så på, vi kommer ud af den.

Men der er efter min mening pokkers til forskel på den hast, man kan komme ud af den med, afhængigt af om man har en vision, eller om man ikke har en vision. Så jeg vil gerne spørge igen: Er ministeren ikke enig i, at det, der ligger i det radikale beslutningsforslag, faktisk er det at have en operationel vision for, hvordan man kan overbevise de andre om, at det skal gå stærkere at komme af med den landbrugsstøtte, end det ser ud til at gøre i øjeblikket?

(Kort bemærkning).

Fødevareministeren (Hans Christian Schmidt):

Jo, men det er jo altså altid farligt, når man siger sådan noget, for så bliver man jo tit misforstået. Jeg siger bare, at det ikke hjælper noget, at vi har en plan. Det, der hjælper noget, er handling – den handling, vi ved hvert rådsmøde foretager os, den handling, vi ved hvert forslag foretager os. Det er det, der giver resultat.

Man kan da godt stille det op og spørge, hvad det er for nogle ting, men det er i den førte politik, og det er i argumentationen ved hvert eneste rådsmøde, man skal kæmpe for den her sag, og det gør regeringen.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Dermed er der ikke flere spørgsmål til ministeren, og vi siger tak for denne omgang. Så er vi tilbage i ordførerrækken, og den første ordfører er hr. Jens Kirk.

Jens Kirk (V):

Det er jo en spændende debat, som De Radikale foranlediger her. Men jeg kan ikke lade være med at gå tilbage, endda 50 år, helt tilbage til 1955, hvor vi startede Fællesskabet i det små. Der var der hunger, der snakkede man om hunger i Europa. Danmark har været medlem siden den 1. januar 1973. Statsminister Anker Jørgensen sagde så sent som i 1982: Der er plads til 2-3 pct. vækst om året. Hvad skete der? I 1984 fik vi mælkekvoter og eksportstøtterestitutioner. Braklægningsordninger er kommet til, og hektartilskud er kommet til. Alle har kunnet se det, og det er gået op for alle – vel før i nord end i syd – at det her ikke kunne fortsætte.

Kl. 20.40

Efter lang tids diskussion fik vi aftalt en CAP-reform, hvor EU's landbrugspolitik er aftalt frem til 2013. Vi har i Danmark afkoblet 95 pct. og i EU 84 pct. i gennemsnit. Eksportrestitutioner er næsten udfaset. I 1992 fik Danmark 5,4 mia. kr., i 2006 1 mia. kr., og i år når vi vel op på 0,5 mia. kr. Det går den rigtige vej, der er en plan for det. Der er lagt loft over pengeforbruget, hvilket medfører, at landbrugsområdets andel af EU's budgetter er på rette kurs. For ca. 30 år siden udgjorde det omkring 70 pct. af budgettet, og i 2013 er vi vel nede på en tredjedel.

Vinområdet er efter lange og vanskelige forhandlinger kommet med. Sukkerområdet, som er et meget vanskeligt område, er kommet med. Der er sket noget. Det har været vanskeligt. Der har altså hele tiden været noget undervejs, og det er gået den rigtige vej, fordi man kunne se, at det, man havde bygget op, kollapsede i 1980'erne og op til først i 1990'erne.

Venstre og regeringen har hele tiden været i front. Vi har godt vidst, at vi skulle den vej, men vi har også lært, at hvis nord og syd skal mødes, skal man ikke komme og diktere noget sydpå, men nærmest prøve at snakke dem tilrette.